

[Pelle Voigt]

simpleste og mindste lejelovsrevisioner, og vi har aldrig nogen sinde set et samlet udspil fra regeringen.

Vores skepsis er naturligvis baseret på de historiske erfaringer og på, at vi har oplevet, at det faktisk har været utrolig svært at aftvinge regeringen et sådant samlet forslag, mens man til gengæld ustandselig har henvist til det for at forhindre en seriøs diskussion og for at forhindre seriøse ændringer af den eksisterende lejelovgivning.

Det synes vi at vi er en smule trætte af, og derfor har vi altså besluttet med dette samlede forslag at demonstrere, at det kan lade sig gøre at lave et samlet forslag – også selv om man ikke har et helt boligministerium til det – og at der i hvert fald nu eksisterer et samlet diskussionsgrundlag, som man kan forholde sig til.

Jeg synes, der er grund til at rette en særlig tak til ordføreren for Socialdemokratiet og til ordføreren for Det Radikale Venstre for deres støtte til en række af enkeltelementerne i forslaget. Der er også fremført indvendinger fra en række partiers side, som vi naturligvis med stor fornøjelse vil se på og undersøge i udvalget.

Hvad angår indvendingerne om inddragelsen af erhvervslejemålene og en omkostningsbestemt husleje for erhvervslejemålene, ser jeg selv frem til – også på baggrund af de bemærkninger, hr. Jørgen Estrup gjorde – at vi får erhvervslejernes organisationer til at kommentere forslaget, så vi får belyst sagen set fra deres synspunkt, ligesom jeg naturligvis ser frem til, at vi får udlejernes og lejerorganisationernes synspunkter belyst tydeligt og klart, når vi skal til at arbejde med forslaget. Det er nemlig vores opfattelse, at det er nødvendigt og fornuftigt at have disse bestemmelser samlet i én lov, altså en samlet lov for både beboelseslejemål og erhvervslejemål.

Den megen snak om indgrebene over for det kommunale selvstyre må jeg sige at vi stiller os en smule undrende over for. Det er da muligt, at man stadig væk i 1990 kan argumentere for, at der findes nogle kommuner i landet, som er aldeles uegnede til at have ordnede forhold på lejelovsområdet. Det forekommer ikke mig, at det er logisk, at det hænger sammen. Det forekommer mig også lidt, at den argumentation, der fremføres, kunne fremføres med hensyn til regulering på andre områder.

Der er ingen, der opfatter det som et indgreb over for det kommunale selvstyre, at vi har en færdselslov, der både gælder i Nykøbing Falster og på Vesterbro. De problemer, som lejere står over for i deres dagligdag, og de modsætningsforhold og den relation, de har til deres udlejere, er faktisk ikke særlig forskellig, uanset i hvilken kommune i landet man bor, og det krav på beskyttelse, som lejerne har, er heller ikke særlig forskelligt.

Jeg har med stor interesse bemærket, at de afgørende punkter om lejernes overtagelse af administrationen af midlerne til indvendig vedligeholdelse og andre udvidelser af beboerdemokratiet, som er indeholdt i SF's forslag, tilsyneladende har et flertal allerede her ved førstebehandling, og vi ser meget frem til at få det flertal udkrystalliseret under udvalgsarbejdet.

Jeg kan naturligvis ikke lade være med at tilslutte mig nogle af de betragtninger, som fru Kirsten Jacobsen kom med. Det er indlysende, at det ikke kan være helt gennemtænkt, når Det Konservative Folkeparti pludselig gør sig til talsmand for en boligpolitik, der skulle være baseret på en kombination af en ny boligsikringsordning og et frit boligmarked, og at man i en sådan kombination med individuelle støtteordninger mener, at man kan nå frem til noget socialt afbalanceret. Jeg mener, det er et synspunkt, som ikke holder, og som næppe heller holder i Det Konservative Folkeparti, hvis man får tænkt sig en smule om.

Jeg synes, det er interessant, at boligministeren endnu en gang, og jeg ved ikke hvilken – nej, det kan vi finde ud af til andenbehandlingen. Vi kan prøve at lave en opregning af, hvor mange gange dette løfte om den store, samlede lejelovsrevision er kommet, men vi har altså endnu en gang fået garanteret, at nu er den på trapperne eller undervejs, eller hvad man nu har sagt. Jeg kan ikke lade være med at afslutte mit indlæg med at spørge boligministeren: Hvornår sker det?

For i den hidtidige 9-årige diskussion, som jeg har været med i – og den egentlige diskussion er jo langt ældre end mit medlemskab af Folketinget – har denne store revision en lille smule karakter som dommedag i Jehovas Vidners udgave. Den udsættes og udsættes og bliver trods sit store, uhyrlige omfang, eller måske netop på grund af sit store, uhyrlige omfang, aldrig rigtig til noget i det virkelige liv.